

[Clausager.]

Den siger, at Regering og Rigsdag skulde for længe siden have opgivet den umulige Opgave, Konverteringen. Jeg siger, det er beklageligt, at det vistnok er ret sandt. Det er meget beklageligt, for det var paa Tide at have faaet Renten nedsat. Men naar det er saaledes, saa er det, fordi der er ført en Politik her i Landet, der ikke kunde holde til det.

Men det er muligt, at der ikke har været saa megen Vilje, som man skulde tro, for, vi mindes, at den højttærede Statsminister her i Tinget i sin Tid sagde, at denne Konverterings Betydning var pustet op til eventyrlige Højder, og forleden Dag sagde det ærede Medlem Hr. Smørum, at det var kedeligt, Konverteringen var bristet, men det kunde ikke hjælpe at græde over spildt Mælk. Nej, navnlig ikke, naar man græder med tørre Øjne, saa hjælper det ikke meget. Det var ikke Venstres Skyld, men det er paa Grund af den Politik, der er ført, og det er beklageligt, fordi Erhvervet dog havde Trang til en Skattelettelse. Men man kan ikke have to Slags Rente, en her og en der, thi Pengene saavel som Arbejds-kraften gaar derhen, hvor der betales mest. Det er det, vi har holdt paa, og derfor skal der skaffes Ligeret.

Korsgaard: Af Grunde, jeg ikke her skal uddybe, talte jeg i Gaar meget lidt om de 100 Mill. Kr., men til Gengæld blev det jo ret sammensluttet, det, jeg sagde; saa det er egentlig trist, at Finansministeren ikke har forstaaet et Muk af det, jeg sagde. For alt det, som Finansministeren nævnte her, har jeg jo ikke sagt det allerfjerneste om. Der staar kort og bestemt, at vi er imod den Form for Statslaan, men der staar ogsaa, at naar Staten vil optage Laan, saa er vi i givet Fald villige til at skaffe Finansministeren de Penge, der skal til til at forrente de Laan. Saa vi har aldeles ikke stillet os paa det Standpunkt, at vi ikke har anvist Veje.

Som sagt, vi vil ikke gaa med til den Form, Finansministeren har foreslaaet, men jeg har privat givet ham et godt Raad, hvis han imod vor Opfattelse skulde gennemføre Formueskatten, om jeg saa maa sige, Formuelaanet, at saa kan han gaa til de tre Institutioner, jeg her har nævnt, af den simple Grund, at disse tre Institutioner hver paa sin Maade har en særlig Stilling, de to første, Brugsföreningerne og Arbejds-løshedskasserne, derved, at Staten gennem Skattefrihed har bidraget i høj Grad til Tilvejebringelsen af de førstes Penge og

ved direkte Tilskud i høj Grad til Arbejds-løshedskassernes Penge. Saa vil man maa-sige sige, at de 100 Mill. Kr. er jo ikke meget, naar det kun er een Gang for alle. Hvem tror paa dette her „een Gang for alle“? Det er naturligvis kun en Begyndelse.

Medens jeg er ved Arbejdsløshedskasserne, vil jeg gerne nævne, at Finansministeren vender jo tilbage til Formaalene med de her foreslaaede Skattelove. Jeg maa mene, at naar Arbejdsløshedskasserne er saaledes stillet, at de paa et Aar oplægger 25 Mill. Kr., saa maa det være overmaade betænkeligt at bevilge flere Penge paa dette Omraade. Om en eller anden Direktør for et eller andet Selskab siger, at det er forstandigt, at man lægger op, det lægger jeg ikke megen Vægt paa.

Om Kommunernes Tilskud nævnte Finansministeren i denne Forbindelse, at han, saaledes som jeg saa paa Tingene, vilde være betænkelig ved en ny Regnskabsform paa § 26. Det behøver Ministeren ikke at være. Det er naturligvis ikke store Udsving, der skal dækkes ved Overførsel fra det ene Aar til det andet, det er kun moderate, og selv om der nu kun skulde blive Balance paa det kommende Statsregnskab, bortset fra disse 6 Mill. Kr., saa maa man, naar et enkelt andet, nærliggende Aar har givet 18 Mill. Kr. i Overskud, sige, at dette er et moderat Udsving. Og jeg ønsker, som jeg sagde i Gaar, ikke at give den nuværende Regering flere Penge end højst nødvendigt, idet jeg maa gentage — da jeg har et sikkert Indtryk af, at det er Socialdemokratiet behageligt, at jeg siger det, saa vil jeg gerne sige det igen —, at det ligger i Sagens Natur, at socialdemokratisk Styre altid er et dyrt Styre.

Den ærede Ordfører for Socialdemokratiet, der jo sidder paa en fin Plads i en ikke alt for stor Købstad her i Nærheden, ryster paa sit borgmesterlige vise Hoved. Ja, hvor jeg kender disse kære Herrer, der sidder som Ledere rundt omkring! De tror, at naar de et passende Antal Gange har sparet et eller andet lille Beløb, saa er de sparsommelige. Jeg kender en By, som jeg ikke bor saa langt fra, der sagde man om den paagældende Borgmester, at han ogsaa var en meget økonomisk Mand, og jeg tror saamænd ogsaa, der var mange Borgere, der virkelig troede det; der var kun et eneste Udvalg, han ikke blandede sig i, det var det sociale Udvalg, det vilde han ikke have med at gøre. Ærede, jeg kunde fristes til at sige, Tilhørere: Naar man har et tilstrækkeligt stort Hul i en Kasse, hvorigennem Pengene kan løbe ud, saa giver